

Les orelles del mòbil

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

Pel que jo sé, es va repetir en moltes de les assemblees per organitzar les defenses dels col·legis l'1-O i passa en algunes reunions dels CDR: els telèfons mòbils es deixen apagats en una plata i sovint en una habitació diferent d'on es té la reunió. Tot i que ningú sap concretament qui ni com, es té la convicció que, a través del telèfon mòbil, hi ha la possibilitat que algú escolti les converses que hi tenim al voltant. En un ordre més domèstic, també són comuns els comentaris de gent que, després d'haver tingut una conversa sobre un determinat tema, s'han trobat amb la sorpresa que la publicitat contextual a Internet ha respost a la determinada conversa: algú parla que sa mare necessitarà un caminador i en posar-se a navegar es troba que n'hi anuncien. Fa uns mesos, Mitcholow, un youtuber nord-americà, va fer, i gravar per deixar-ne constància, una prova per comprovar si, tal com se sospita, Google ens escolta. L'experiment és senzill: el noi hi compara els anuncis que li apareixen en diferents webs abans i després de parlar durant una estona davant de l'ordinador de les joguines que a un hipotètic gos seu li convindrien. I, efectivament, després de la conversa sobre les necessitats del tal gos, un cop es torna a posar a navegar, els anuncis sobre joguines per a mascotes fan presència als laterals dels webs que visita. El rigor científic de l'experiment és discutible (i és discutit en alguns vídeos de resposta al de Mitcholow) però facin el que facin tant Google com Facebook, tant WhatsApp com Siri, si ens escolten, ho fan amb el consentiment que els hem donat en un d'aquells llargs documents sobre les condicions del servei que solem acceptar sense llegir gaire i en què els donem permís per a gairebé tot. En comptes d'espiar-nos, ells diran que personalitzen la nostra experiència, quin mal pot haver-hi que ajustin els anuncis a les nostres necessitats? Igualment, en un ordre més civil i no comercial, quin mal hi ha, diran els estats, d'aprofitar la tecnologia per garantir millor la seguretat de tots? «Si no tens res a amagar, no has de patir per res» va ser una de les consignes més repetides per aquells

que defensaven el programa del govern anglès per dotar tot el país d'un amplíssim sistema de videovigilància. I aquesta és, en general, l'actitud més estesa, la d'una certa conformitat i indiferència perquè els nostres insignificants secrets domèstics bé valen, a canvi, la comoditat que, en tantes coses, els mòbils ens proporcionen. Les alertes d'aquells que ens adverteixen que, fins i tot recollides amb rigorositat i garanties i bona voluntat, les nostres converses i la nostra activitat a Internet poden caure per error o per robatori o per un canvi de legislació en mans menys escrupoloses i més malvades, no solen produir gaire efecte, gairebé cap pel que fa a l'adopció d'uns mínims d'autoprotecció, cosa que parla bastant de l'optimisme i la confiança que, en general, ens fan sentir a recer dels perills. Una confiança amb què, paradoxalment, no ens mirem ni les nostres parelles, ni els familiars, ni els amics, ni els companys de feina: a cap d'ells no li donaríem accés complet a les nostres converses de WhatsApp, posem per cas, tret que hi volguéssim esguerrar la relació irreversiblement.

